

sygn. akt IX Ka 593/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział IX Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Walenta

Sędziowie : SO Aleksandra Nowicka

SO Mirosław Wiśniewski (spr.)

Protokolant : staż. Marzena Chojnacka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu Barbary Dryzner

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2015 r.

sprawy przeciwko **L. Z.** oskarżonej z art. 178 a § 1 kk;

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej i zażalenia w przedmiocie kosztów postępowania wniesionego przez Prokuratora Rejonowego Toruń – Wschód w Toruniu

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu

z 11 września 2014 r. sygn. akt VIII K 972/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie trzecim poprzez skrócenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym do 1 (jednego) roku

II. w pozostałej części utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

III. zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów procesu za drugą instancję, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 593/14

UZASADNIENIE

L. Z. została oskarżona o to, że w dniu 16 czerwca 2014 roku na ul. (...) w T. ok. godz. 17:25 kierowała po drodze publicznej samochodem osobowym marki P. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, 1,09mg/l, 0,85mg/l i 0,86mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

- tj. o czyn z art. 178 a § 1 kk

Wyrokiem z dnia 11 września 2014 r. Sąd Rejonowy w Toruniu, sygn. akt VIII K 972/14, uznał oskarżoną za winną popełnienia zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu, tj. występku z art. 178a § 1 kk i za to, na podstawie art. 178a § 1 kk, wymierzył jej karę 4miesiący pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69 § 1kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk, warunkowo zawiesił na okres 2 lat tytułem próby, a na podstawie art. 71 § 1 kk – karę 20 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda.

Na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł względem oskarżonej zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat, zaliczając, na podstawie art. 63 § 2 kk na jego poczet okres zatrzymania dokumentu prawa jazdy od dnia 16 czerwca 2014 roku do dnia 11 września 2014 roku.

Na podstawie art. 49 § 2 kk orzekł względem oskarżonej na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w Warszawie kwotę 100 złotych tytułem świadczenia pieniężnego.

Zwolnił oskarżoną od kosztów sądowych, a wydatkami obciążył Skarb Państwa.

Wyrok ten zaskarżył **w części dotyczącej orzeczenia o karze obrońca oskarżonej**, podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności kary poprzez orzeczenie środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, podczas, gdy brak było przesłanek do zastosowania wobec oskarżonej środka karnego z art. 42 kk w wymiarze wyższym, niż minimalny dopuszczalny przez prawo.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonej zakazu prowadzenia pojazdów na okres 1 roku.

Zażalenie na orzeczenie o kosztach zawarte w wyroku, na niekorzyść oskarżonej, złożył oskarżyciel publiczny, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę poprzez bezpodstawne uznanie, że uiszczenie kosztów przez oskarżoną byłoby dla niej zbyt uciążliwe.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od oskarżonej kosztów sądowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej zasługiwała na uwzględnienie.

Prawidłowość przeprowadzonego przez sąd I instancji postępowania, poczynionych ustaleń, ani wymierzona oskarżonej kara nie budziły zastrzeżeń sądu odwoławczego.

Zmiany rzeczywiście wymagało natomiast rozstrzygnięcie o karze w zakresie orzeczenia o obligatoryjnym środku karnym. Skarżący miał rację wskazując, że w przedmiotowej sprawie brak było przesłanek do orzeczenia wobec oskarżonej zakazu prowadzenia pojazdów w wymiarze wyższym, niż minimalny dopuszczalny przez prawo.

Bezspornie, wsiadając do samochodu zaraz po spożyciu alkoholu, w stanie nietrzeźwości rzędu 2 promili, oskarżona zachowała się nieodpowiedzialnie. Oceniając stopień niebezpieczeństwa związany z jej uczestnictwem w ruchu w charakterze osoby prowadzącej pojazd nie sposób tej okoliczności pominąć. Z drugiej strony, nie można jednak zarazem opierając się wyłącznie na okolicznościach związanych stricte z samym inkryminowanym zdarzeniem drogowym, abstrahować od innych okoliczności obrazujących jej stosunek do obowiązujących zasad bezpieczeństwa, jej stopień poczucia odpowiedzialności. Wszak tylko całościowa ocena, zarówno elementów charakteryzujących okoliczności zaistniałego zdarzenia, jak i tych charakteryzujących osobę samego sprawcy, daje jego miarodajny obraz jako uczestnika ruchu drogowego.

Te zaś jednoznacznie świadczą o tym, że popełnienie przestępstwa przypisanego oskarżonej zaskarżonym wyrokiem stanowiło incydent w jej życiu. Nie była ona wszak nigdy dotąd karana nie tylko za przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, ale za żadne inne przestępstwa. Cieszy się dobrą opinią. Nie ma sygnałów o tym, by nadużywała alkoholu. Decyzję o prowadzeniu auta podjęła pod wpływem sytuacji stresowej.

Jej krytyczna w stosunku do popełnionego przestępstwa postawa, w szczególności przyznanie się do popełnienia czynu, złożenie szczerych wyjaśnień i wyrażona przez nią skrucha, świadcząc o tym zrozumiała naganność swojego postępowania, uzasadniają przekonanie, że będzie ona przestrzegała przepisów ruchu drogowego.

Orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat – co zupełnie pominął sąd meriti - znacznie utrudniłoby zaś oskarżonej (wcześniej pracującej jako sprzedawca, który musiał dysponować prawem jazdy, a obecnie zatrudnionej na stanowisku referenta ds. zaopatrzenia i handlu, gdzie również jest ono przydatne - k. 99) wykonywanie pracy zarobkowej i wspomaganie znajdującej się w trudnej sytuacji materialnej rodziny: będącej starszą osobą matki i niepełnosprawnego: sparaliżowanego, wymagającego stałej opieki osób trzecich, ojczyma (dokumenty - k.100-113).

Zdaniem sądu odwoławczego, mając na względzie zarówno ogólne dyrektywy wymiaru środków karnych, jak i funkcję prewencyjną zakazu prowadzenia pojazdów, a także biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, uznać należy za niecelowe orzekanie wobec oskarżonej zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym w wyższym, niż minimalny wymiarze.

Sąd odwoławczy dokonał zatem odpowiedniej, zgodnej z wnioskiem obrony, zmiany pkt III zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie wymiaru orzeczonego nim środka karnego z 2 lat do 1 roku.

Pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w zaskarżonym wyroku nie budziły natomiast zastrzeżeń sądu odwoławczego. Prokurator niezasadnie zarzucał, jakoby sąd dowolnie przyjął, że zachodziły podstawy do zastosowania instytucji z art. 624 kpk. Oskarżona nie ma wprawdzie własnej rodziny i nikogo na utrzymaniu, jednakże zważywszy na niewielką wysokość jej dochodów, fakt, że wspomaga ona finansowo starszych, schorowanych, niezdolnych do samodzielnej poprawy swojej trudnej sytuacji materialnej rodziców, i mając na uwadze całokształt obciążeń finansowych wynikających dla niej z zaskarżonego wyroku, ocenić należy, że sąd meriti słusznie zwolnił ją od obowiązku uiszczenia kosztów za postępowanie pierwszoinstancyjne.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się też w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylecia wyroku z urzędu, dlatego w pozostałym zakresie został on utrzymany w mocy.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk – dzielając ocenę jej sytuacji materialnej dokonaną przez sąd I instancji - sąd odwoławczy zwolnił oskarżoną z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za drugą instancję, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa.